

„O carte pentru fiecare templu”

8 aprilie 2009

Gili Cârstea

Sâmbătă, 4 aprilie, comunitatea noastră, alături de biserica națională, a decis că a sosit timpul „să ia Ramotul de la Sirieni” (1 Regi 22:3-4), în variantă modernă și la scară mică, evident. Prezbiterul de serviciu a citit scrisoarea oficială a fratelui Pop, în care se face uz repetat de artileria grea – „profetul spune” – spre a convinge frățietatea să se angajeze în proiectul „O carte pentru fiecare casă.”

Frățietatea s-a lăsat convinsă, așa că s-au stabilit detaliile luptei, am fost de acord să începem cu post și rugăciune, așa cum se cuvine oricărei evanghelizări serioase, și să ne facem partea în zona noastră de influență. Vom face tot ce se poate ca fiecare cămin să primească o carte – Lumea noastră, încotro? de Alejandro Bullón – chiar dacă oferta noastră este nesolicitată sau neapreciată.

După anunțuri, a urmat predica unui alt frate prezbiter, căruia i se întâmplă să gândească cu voce tare chiar și atunci când nu își propune să facă așa neapărat.

A început făcând o analiză a vieții noastre de credință, ca popor, susținută cu numeroase citate din Scriptură. Situația nu este roz, spunea el, poporul lui Dumnezeu fiind corect descris în Biblie, adică „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Ne aflăm încă sub această evaluare, Hristos este afară, în ciuda declarațiilor noastre de iubire și devotament pentru El, iar atunci când un orb dorește să călăuzească alt orb, amândoi cad în groapă. A făcut o pauză, ca să se asigure că aude toată lumea, apoi a spus: „Și vrem evanghelizare...”

Dincolo de aspectul de comedie al întregii situații, realitatea tragică în care se găsește biserica rămășiței nu mai poate fi evitată mult timp. Au trecut de mult cele 2300 de seri și dimineți, iar Sfântul Locaș nu poate fi curățit, restaurat, justificat, adus la starea lui de mai înainte. Deși Dumnezeu a fost credincios și drept, făcându-Și partea pentru sfinții adormiți în Hristos, care nu mai pot modifica raportul lor din cartea vieții, generația în viață a poporului Său refuză permanent invitația la nuntă, și astfel împiedică pe Hristos în cea mai importantă lucrare a întregului plan al mântuirii: Ziua Ispășirii finale.

Ceea ce „nu știe” îngerul bisericii Laodicea este că biserica pe care cu onoare o conduce are nevoie mai întâi de „O carte pentru fiecare templu,” ca să poată ajuta corect lumea cu proiectul „O carte pentru fiecare casă.”

Vrem să călăuzim lumea pe un drum de pe care chiar noi trebuie să ne întoarcem, dacă mai contează ce spune Martorul credincios și adevărat. „Cumpăna” nu minte, nu înșală și nu amăgește, dacă este folosită corect. Ea spune că templul inimii este gol, că Hristos este afară, și că situația nu se va remedia de la sine, atâta timp cât ne facem că nu știm din ce cauză sanctuarul nu a fost curățit, sau când a fost Hristos alungat din viața bisericii, de a ajuns să bată la ușă, iar noi punem urechea surdă.

Dacă lumea are nevoie să înțeleagă „Lumea noastră, încotro?”, biserica are infinit mai multă nevoie să înțeleagă „Biserica noastră, încotro?” Cât timp ne învârtim în jurul acestui munte, și timpul a dovedit-o, nu avem de spus nimic, nimănui.

Conștienți de această realitate tulburătoare, câțiva frați din diaspora au considerat că a sosit timpul ca Mireasa lui Hristos să abandoneze obsesia pentru prăjiturile de la ospățul nunții, și să-și onoreze înalta chemare de a păși dincolo de perdea, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc, unde natura umană și cea divină se unesc. A venit vremea ca Dumnezeu să-Și atingă scopul Său etern, acela de a face din biserică „întruparea continuă a lui Hristos.”

În acest scop, au început să ofere membrilor bisericii noastre o broșură, ca o invitație la nuntă, o acțiune pe care am putea-o numi „O carte pentru fiecare templu.” Când membrii bisericii devin temple sfinte ale Duhului Sfânt, când sub lucrarea Lui ei ajung „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef 3:19), atunci putem fi siguri că Dumnezeu are o „carte” pentru fiecare casă, așa cum Și-a dorit mereu: „Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfânt în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Ei și-au propus ca fiecare membru al bisericii să primească o scurtă prezentare a soliei 1888 în lumina doctrinei noastre despre sanctuar. Revista se numește „Apoi Sfântul Locaș va fi curățit,” și este o invitație la întoarcerea către „temelia și stâlpul central al credinței advente,” cu evenimentul ei culminant, Nunta Mielului.

Apelul lor este ca toți iubitorii soliei 1888 să se alăture acestui efort, ajutând astfel biserica să înțeleagă că am „străpuns” pe Fratele nostru mai mare, pe „Întâiul nostru născut” (Zah 12:10), să vedem în această lumină apelul Martorului Credincios la pocăință, ca astfel să poată veni făgăduința din Zaharia 13: „În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.”

Niciun proiect de genul „O carte pentru fiecare casă” nu va avea succes, dacă mai întâi templul inimii poporului lui Dumnezeu nu a fost curățit, restaurat, adus la starea lui inițială. De aceea considerăm necesară acțiunea propusă de frații noștri, pe care o putem numi fără să greșim: „O carte pentru fiecare templu.”

***